

Otteita matkakirjeestä.

Matkalla Repolaan.

Se oli sunnuntai päivä se, jolloin liikkeelle läksimme, ja tuo taisi olla onneksemme, sillä silloinhan hevosilla oli aikaa jouduttaa matkaamme ja niinpä pääsimme, panematta jalkaa maantielle, ensinnäkin Lieksalle asti.

Kärriin kiipesimme vielä sielläkin. Hepo juoksi ja sen mukaan »matka joutui, tie lyheni». Kun oli kulettu virstaa viisi ja kuusi, niin jopa alkoi Pankakosken kohina kuulua ja kun seitsemäs oli päähän päästy, niin silloinpa oltiin jo vaahtoavan kosken rannalla. Teki mieli katsoa kosken kuohua ja nähdä miten aalto aaltoa vimmattua vauhtia ajoi. Siksiä pyysimme erään tuttavan hankkimaan meille venettä, jonka hän kohteliaasti lupasikin tehdä. Sillaikaa me kulimme rantoja pitkin. Hyppelimme kiveltä kivelle, mutta emme kumpikaan olisi itse tahtoneet olla kosken kivinä. Ei! Emme tahtoneet olla kiviä, joitten pitää pysyä paikoillaan, liikahtamatta, edes hievahtamatta, vaikka näkevät alituisen aaltojen rientävän eteenpäin ja aina vaan eteenpäin.

Niin — eteenpäin riensivät aallot Pankakoskessa ja eteenpäinhän sitä piti meidänkin matkata. Ei ollut pitkiä aikoja filosofeeraamiselle. — Menimme kysymään venettä. Kysymyksen: joko saamme sen? tuli ylen kohtelias: »vene ja mies odottavat jo Niskassa.» — Eipähän tässä muutakaan kuin rüveta tavaroita hinaamaan sinne, tuumasimme. Mutta miten olikaan? Niitä ei näkynyt, ei kuulunut! »Ne ovatkin jo veneessä», vastattiin. —

Semmoista se oli matkan alku. Aivan vaan myötämäkeä laskettiin ja käytiin kuin »pääll' kukkaisten ja ruusuin». Eipä ihme siis että elämä oli kuin silkkiä.

Rannalla seista törötti ukko Sippo harmaa, leveäreunainen hattukulu päässään, mutta tyttärentyttö, pikku Hanna, oli asettautunut jo perälaudalle. Perämieheksi näkyi hän mielestään ainehtivan, vaan toverini se sitten saikin sen sijan. Tietäähän sen jo entuudestaan, ettei lapsesta ole laulajaksi.

Vene läksi luikkimaan ja pian sai ukko Sippo varinsa. Eikä se ihmekkään. Ilma oli lämmin ja samalla kaunis. Lääntä kohti laskeutui jo aurinko niin ettei sen säteet enää olleet päivänpolttavia, mutta kumminkin kauniisti kuvastuivat ne järveen. — — — Tuo kesäillan kauneus kai vaikutti mieleenkin. Aloin hyräillä hiljaa ja kun kaimakin kehoitti laulamaan, niin lauloin hänen lempilaulunsa »Kyynele». — Niin — ja sitten — — tuon, tuon — »Kukkani», kukkani». Ikäänkuin itsestään se tuli, sillä — — — Tyyni kaunis ilta vaikuttaa omituisesti, se ikäänkuin saa sydämmet sulamaan.

Kovana ja kylmänä seiso i kumminkin »hääkivi». Näytti siltä, kuin ei enää mikään mahti maailmassa siihen vaikuttaisi, kuin ei mikään enää saisi sitä heltymään, kylmä se oli, kivettynyt aivan. — Vaan eipä tuo ihmekkään. Kovia oli tuo kiviparka saanut aikoinaan kokea. Se oli nähnyt miten iloinen, riemuitseva hääjoukko oli vaipunut alle aaltojen syvien — ja mikä pahempi — hän, tun kallio itse, oli tullut kompastuskiveksi. Myrsky riehui, tuuli vinkui kamalaa virttänsä — lauloi hautausvirren onnettomalle hääjoukolle. »Hääkiveksi» on kiveä siitä lähtien sanottu. Joka ohikulkija mainitsee tuon nimen, muistuttaen kiveä kamalasta hetkestä. Siksi ei kukaan kiveä näekään iloisena, ei — synkkänä seisoo se aina ja aina.

Kalliolahteen tultiin. Epäilemättä ensimmäiseksi maalle noustessa täällä herättää huomiota kummalliset kalliot. No jotain sitä! Ristiin rastiin kulkee siellä tavallista paksumpia suonja pitkin kallion pintaa ja rollottavat niin täyteläisen näköisinä. —

Noustiin taloon, mentiin tupaan. Pistettiin puheeksi. Kaima ihminen sieppasi karttansa ja alkoi sitä tutkistella. Kyseltiin matkoja. Kaikki tarttuivat puheeseen. Alkoivat kysellä että ketä sitä ollaan. No me selittelemään että niitä ja niitä. »Vai sen sitä R:n tyttö te olette», — toistettiin ja isäntä vielä tokasi: »ka sittenhän sitä ollaankin sukulaisia». »Vai niin» — tuumin ja sitten sitä uudestaan paiskattiin kättä. Eikä sillä hyvä! »Pistäppä Mari pannu tulelle», kuultiin isännän käskävän ja Antille suhahti että »lähetäänpä Antti järvellä käymään».

Sinne ne menivät sitten, me jäimme muut tupaan. Hauska oli siellä sillä olipa meillä siellä hauskat seuratoverit. Kuka ei viihtyisi Purnuvaaran Antin ja Annin seurassa!

Ensiksi taloon tultuamme päätimme olla siinä yötä ja seuraavana päivänä jatkaa matkaa Antin ja Annin kanssa, aivan likelle Ruunaata, heilläkin kun oli käynti sielläpäin.

Ilta kului siinä tarinoidessa. Jo piti maatakin ainehtia jotta jaksaisi aamulla aikaseen liikkeelle lähteä. Ensin kumminkin syötiin ja oikein Porvoon mitalla, verestä kalaa, kokkelimaitoa y. m. Sitten piti ruveta nukkumaan huoneen sänkyyn. — Haastellessa kumminkin vielä kului hyvä aika. Mitähän lienee puheltukin. Sen vain muistan, että m. m. tultiin näkemään että toverini ja minä ollaan suurissa asioissa yhtä mieltä, vaikka tullaan niihin eri teitä. Olkoon niin! Vaikkapa eri teitäkin, kun vain totuus on oppaana, silloin saavumme aina yhteen. On toki tässäkin maailmassa jotain ijäti pysyvää, muuttu-

matonta ja se on totuus. Totuus ei pala tulessakaan. Tosin käsitys siitä muuttuu, mutta totuus itse on muuttumaton. Onnellinen se, ken totuuden lippua seuraa!